

FOCS D'ARTIFICI

Autor: Rubén Musoles Roca

A Vilassar hi bull vida tot i ser mitjanit. Els gossos borden d'espant i els infants ploriquegen de por. S'encadenen esclats de llum, l'aire es contamina de color grisenc i els carrers fan olor a cremat. Sonen sirenes de la fira; avui obre fins tard. I és que avui és la nit més efímera de l'any, avui és la revetlla de Sant Joan. La platja del Palomares està repleta d'adolescents alcoholitzats que venen d'arreu del Maresme. Tothom ho sap, inclús la policia, però aquesta nit el pitjor delictes serà no poder estimar. En Rubén, un xicot de divuit anys del poble i en Jon, d'Arenys, seuen sobre la sorra, cadascú amb el seu respectiu grup d'amics envoltant la típica foguera encesa amb els apunts de la recentment aprovada selectivitat. Fa setmanes que xategen per Grindr, però cap dels dos ha sortit del tot de l'armari. Amb molt de compte, obren l'aplicació i s'adonen que estan a tretze metres de distància. Quin nombre tan primer i tan maleït. Allarguen els colls, fan veure que estiren l'esquena i miren cap als costats fins que, finalment, les mirades es creuen traient més foc que la pròpia foguera. Immediatament, trenquen el contacte visual intentant assimilar la realitat del moment.

—T'he vist —escriu prudentment en Jon, mig estabornit.

—I jo. Què fem? —diu un Rubén nerviós pensant en tot el que volia que passés.

—Res —respon de manera contundent—. Estic amb amics, que no ho veus?

—Vaig trompa i em vull enrotllar amb tu. Ets guapíssim en persona —reconeix.

En Jon comença a experimentar un desagradable còctel d'intranquil·litat i angoixa.

—Si te m'apropes, faré veure que no et conec, t'aviso —explota fruit de la por.

Toca empassar saliva i reprimir les llàgrimes. Les mirades s'anaven buscant amb un tímid anhel de trobar-se. Observar-se des de la pròxima llunyania era l'únic que estaven disposats a fer. És tard, vora les sis. La colla d'en Rubén decideix marxar, volen ser a casa abans que surti el Sol. S'aixequen amb la intenció de fer camí, però en Rubén, que no se'n pot estar, s'envalenteix.

—Aneu tirant, jo ara vinc —diu a l'hora que s'ajup just al costat d'en Jon.

En Rubén li clava la mirada violentament. Els amics d'en Jon desconfien i observen desconcertats. Sembla que vulgui dir alguna cosa però no arranca. En Jon intenta fer veure que no el veu, però fer-ho durant més de dos segons no seria creïble. No li queda més remei: gira el cap i es miren fixament als ulls. Ambdós cors s'acceleren, però ho intenten dissimular. S'atura el temps, no sonen petards i els focs d'artifici cedeixen el protagonisme a aquell intens silenci.

—Tens foc? —pregunta en Rubén en un to de veu calmat i articulant un fals somriure.

Aleshores la tensió s'esfuma transformant-se en el no res. Tot torna a la normalitat. En Jon no sap què dir i treu l'encenedor. En Rubén apropa la cara amb la cigarreta als llavis i, mentre en Jon li encén, aixeca la mirada i connecten. Per dins ploren desconsoladament tots dos.

—Gràcies, guapo —diu com si fos hetero—. Per cert, bona revetlla.

S'aixeca i se'n va. En Jon obre l'aplicació per escriure-li no sap ben bé què, però en Rubén l'ha bloquejat.